

KULTURKRÓNIKA

A VILÁG HARMADIK NEMZETE

Tíz aranyérem szédületbe hozott egy országot. Tíz aranyéremmel álomboldogságba csodahazugságba ringattak egy népet. Aki itt ébreszteni tud, az elvesztette álmait. Aki itt ébreszteni mer, azt a bódulat **vak**sága főbekólintja. Aki itt köhinteni mer, arra tolvajt kiáltanak: ott fut az álomrontó, **a boldogságrabló**, fogjátok meg!

A világ harmadik nemzete nem hagyja magát, Nem hagyhatja **ma**gát. Az olimpiai tíz aranyérem: pozitívum, valóság. Végre egy álom, melynek valóságalapja tagadhatatlan. De mi ez a pozitívum? Valaki, **Va**lakik **a** lábizmot, a bicepszet, a csuklót oly erősre, keményre, ruganyosra fejlesztették, hogy ezzel **a** testi ügyességgel, lihegő küzdelemben hamarabb terithettek földre embereket, villanással gyorsabban és többször bökthették meg a szembenállók vattázott mellét és fürgébben szelhették a vizeit. És győztek. Győztek birkózásban, boxolásban, úszásban, vívásban és magasugrásban. Tíz győzelem. A bicepsz és lábikra, az öklök és **mell**izom, a tüdő és ideg győzelme. Az összes bicepszek, izmok, öklök, lábak és idegek versenyében hétszer győztek **a** magyar izmok és idegek és háromszor **a** zsidó ikrák és bicepszek. Ez összesen tíz aranyérem Magyarország javára. És ez **a** tíz aranyérem ordítja, bizonyítja, hogy **Magyar**ország **a** világ harmadik nemzete. Ki hiszi el?

Amiért Harangi jobban vérezett, mint ellenfele, amiért Elek Csibi **keze** fürgébb volt és **Csik** Ferenc fordulója jobb, mint a többieké! Magyarország helye, **arca** jelentősége megváltozott volna és több lett, más lett, különb lett, mint eddig volt? Ki hiszi ezt el? Petőfi és Kossuth, Ady és Bartók **nem** voltak képesek ilyen véleményváltoztató döntő csudára és most egy Csák Ibolya, egy Zombori, vagy Kabos tudnák **bebizo**nyítani, hogy Magyarország a világ harmadik **nemzete**? A költő, **a** tudós, **az** államférfi és művész munkája, **zsenije** semmi, **minden** az ökölvívó, **a** kardforgató és az uszóbajnok győzelmének az **eredm**énye! Amit **a** költő, **a** tudós, **a** szellemember nem tudott elérni, azt ime egy ökölvívó helyrephatóhatja. Ki hiszi ezt el? A Prágai Magyar Hírlap vezércikkben szuggerálja: „A piciny ország, **a** sarokbalodított. Ami eltűnik valahol **a** Duna lapályain, Középeurópában. Amiről nem tud sokat angol, japán, skandináv. Most tudni fog... Ma három szín ragyog **a** világ horizontján, három nemzetről beszél öt kontinens ifjúsága, **a** németről, **az** amerikairól és **a** magyarról.” (18. VIII.)

Ki hiszi el? Még **a** vendéglátó házigazdák sem tudják elhinni. A Völkische Beobachter ünnep multával **a** nemzetek vetélkedésében már a **ha**todik helyre utasítja vissza a harmadik hely kábultjait. Magyarország tehát a világ hatodik nemzete. Ki hiszi el? A hatodik helyet természetesen **senki**, de a harmadik hely ma egy ország becsületének, jövőjének a záloga. Egy illúzió, egy hazugság. Szegény Csik, szegény Lőrincz **ma** még nem is sejtik, hogy mit tettek? Hogy győzelmükkel többet ártottak egy népközösségnek, mint amennyit használtak. De ezt **ma** kijelenteni: szentségtörés. Viszont leszögezni: kötelesség. Tíz aranyéremmel **a** magányos toll nem csatázhat, tíz aranyérem dicsőségén **a** toll kicsorbul, **de** csorbult tollal lehet csak illúziót karcolva álomból ébreszteni. Az ünnepi toll üreshitű rajongást szolgál. Mi **a** hétköznapot szolgáljuk: **a** valóságot

A berlini olimpiász a háború álarca. Az olimpiász tehát illúziók szolgálatában állott: békeünnep lett. Sikerét, hatását, eredményét csak a mai katasztrófahangulat magyarázza. A pánikhangulat, önfelédten oldódott fel a béke, a testvériség és vértelen küzdelem csindarattájában. Görcsös kapaszkodás volt ez: az emberiség olyat akart önmagával elhíttetni, amiről mindenki tudta, hogy már nincsen meg. ÉS engedte, hogy olyanok hitessék el, kiknek létét a béke, a testvériség, az emberek és népek egymásratalálása, gyökerében támadná meg. Volt abban valami perverzítás, hogy az emberiség a béke és testvériség ünnepét rendeztette meg, akik minden tettükkel cáfolják. A vértelen küzdelem pózában ezen az olimpiászon olyanok tetszelegtek, akiknél a vér jelenti az első és legfőbb parancsot. Aki, a rádiót hallgatta, sohse fogja elfelejteni, amikor egy Göring az öröm, ünnepévé és egy Göbbels a megértés hidjává avatta az olimpiászt.

Az emberek illúziókat akarnak. Mielőtt egymás torkának esnek: a vértelen harc ünnepét szorongják végig és elhiszik, hogy ez döntő békegesztus volt. Cérnaszálon lógó béke! A jobboldal lapok tudatában reflektorozzák ezt a cérnaszálat: „Az olimpiász ma talán az egyetlen kapocs ebben a minden kötél szakad-korban, az utolsó idegszál, mely a világ nemzeteit összefogja”. (PMH. 28. VIII.) Ha tudjuk, hogy ez az idegszál, ez a cérnaszál, ez az olimpiász a Göringek és Göbbelsek kezében volt, akkor megvan a véleményünk erről „az egyetlen kapocsról”. A béke illúziója a berlini olimpiászon csak a háborút szolgálhatta. A fokozott izomteljesítmény a háborús totalitásnak kedvezett. Katonaerény és sportteljesítmény között nem volt különbség: a haza dicsősége mindegyiknek volt. A dicsőség, az izom eredményeképp, százszorosra fokozta az erőbecsületét. A berlini olimpiász rangsorát az ököl dicsősége írta. És ezt az öklös hierarchiát ma, vak bódulatban, fejjel fálnak rohanó csökönyösséggel nép- és nemzetértéktelenség alapjává avatják azok, akiknél igazság és ököl, erkölcs és erő egyjelentésű. Huj-huj-hajrá: Magyarország így, ilyen módon lett a világ harmadik nemzete.

Tíz aranyérem: és egy nemzet kirug a hámból. Első akar lenni és hiszi és hiteti, hogy ilyen módon — Harangi öklével, Kabos kardijával, Zombori bicepszével — első lehet. A kis Hellászt, a világ első nemzetét nem az olimpiász tette naggyá és halhatatlanná. Hellasz rangsorát nem futói biztosították, de a szellem csendes és girhes emberei. A diszkoszdobók nevét ki tudja még, de egy Plato, egy Arisztotelesz neve még ma is lázba hozza a világot. Aki Magyarországot a világ harmadik nemzetévé virtuskodja, csak azért, mert Csik gyorsabb volt, mint a japánok és Harangi ökle erősebb, mint az eszt boxolóé, az hazaárulást követ el a Bólyaiakkal, a Madáchokkal, az Eötvösökkel és Kodályokkal, azokkal a világértékekkel szemben, akik minden ökölnél és lábikránál hivatottabbak a magyarság rangsorát meghatározni. Aki a tíz aranyérem bódulatában ezt elfelejti, az a huj-huj-hajrá megszállottjaként csak a magyarság erkölcsi és szellemi rangját kisebbsítheti. A huj-huj-hajrá az ököl elsősége, mely törvényszerűen csak a gyilkos virtushoz, a bicskás virtushoz, a fegyverrel való igazságtévéshez, a háborúhoz, vezethet. Ebben a rangsorban elsőnek lenni ma nem éppen dicsőség. Akik azonban más dicsőségre és értékelésre képtelenek, azok a tíz aranyéremben a legyőzhetetlenség ígéretét köszöntik és az elsőség ígéretét élvezik.

Magyarország ma egy illúzió bódulatában él. Írók, igricek, miniszterek és méltóságos elnökök hitetik és hirdetik, holnap talán törvénycikkellyé szentesítik, de a tíz aranyérem isteni kinyilatkoztatássá csak nálunk Szlovenszón és Kárpátalján avathatták. Dr. Korláth Endre sze-

nátor úré az érdem, ő a próféta és a Kárpáti Hiradó a biblia. Itt olvasható nagybetűvel kiplakatirozva az egész első oldalt betöltőn a bizonyosság:

„Tisztelet és megbecsülés a magyarnak! A mindenható kegyelme megbizonyította, a legkiválóbb ötven nemzet elismerte, hogy a magyar nemzet lélekszáma arányában a testi kitűnőségek terén a legelső!... Ezt jegyezzétek meg, ti is, kik ősi földünkön a jogegyenlőségünket a gyakorlatban annyi sokszor akadályoztátok! De tudjátok meg ti is egyszer egyszer fajtátokat is megtagadó kishitű magyarok, mert ahogy az Isten kegyelme megbizonyította a berlini olimpiai mérkőzéseken kiválóságunkat, megbizonyítja Igazságunkat is... Örvendjétek azért magyar testvérek... Mindnyájunkat olvasszon egybe a pillanatnyilag tagadott, de fajtánkat évezreden keresztül fenntartó fönséges dicsőség! Ezt kívánja mindnyájunknak a Berlinben aratott gyönyörű győzelem után dr Korláth Endre.”

Etet nem csinálja utánunk senki sem! Ez a kiplakatirozott pohárköszöntő, ez a névnapi komastilusban áztatott kinyilatkozás minden szónál jobban bizonyítja, micsoda szellemi, micsoda nivó, micsoda magyarság az, mely rövidlátását, kvaterkahorizontját, korlátoltságát a huj-huj-hajrában duzzasztja nemzetdicsőséggé: népveszedelemmé. Ennyire senki lenne a magyarság, ennyire senki és semmi már, hogy ilyen görcsös és hisztérikus kapaszkodással lenne kénytelen belecsimpaszkodni tiz aranyérembe?! Akiknek csak frázisaik vannak és bicskavirtus-hajlandóságai és semmi más, azok veszedelmesebb, baljóslatubb ajándékot a berlini tiz aranyéremnél nem kaphattak. A rangsor-illúzió az ilyen Korláthok kezében halálos magyar kórsággá nőheti ka magát.

Egyszer már majdnem belepusztultunk egy ilyen hazug illúzióba. Rákosi magyar glóbuszára gondolok, a harmincmillió magyar lázalmára, erre az üresen csillogó délibábjátékra, melyet irtó könnyelműséggel vilantattak fel célként és megváltásként a magyarság előtt. Amikor aztán vak bódulatban és a német imperializmus jármában futni: kezdett utána: belezuhant a gödörbe. Akkor egy kilencmillió valóságot duzzasztottak fel harmincmillió hazug magyar hitté, ma a tiz aranyérem birtokában, a világ harmadik, sőt — a Korláth-féle plakát bizonyítja — a világ első nemzetének virtuskodják magukat

Halálos illúziók: magyar illúziók! És nincs ébredés és nincs váltó”
zás. Most a rangsorba előugrottak hiszi magát, de ebbe az elsőségbe belepusztulhatunk.

Fábry Zoltán

AZ IFJUSÁG GENFI KONGRESSZUSA. Szeptember 6.-án fejezte be munkálatait az ifjuság genfi világkongresszusa. A kongresszuson 36 nemzet ifjusági szervezeitét 740 kiküldött képviselte *Henri Rollin*, a Népszöveséget Támogató Egyesületek Nemzetközi Szövetsége vezetőjének elnökle alatt. Az ifjuság összes eddigi békegyűléseinél jelentősebb összejövetel a Népszövetség tanácsstermeiben, ahol rendszerint őszhajú és szakállas politikusok foglalnak helyett, egy héten keresztüli tanácskozott. Noha a kongresszuson a legkülönbözőbb szellemi, politikai és vallási mozgalmak képviselői is megjelentek, az olasz és a német küldöttségek távolmaradtak. A kongresszus megnyitásának pillanatáig úgy hitték: a német és az olasz ifjuság is képviselteti magát, annál is inkább, mert a kongresszus tárgysorozatán e két ország képviselőinek beszámolója is szerepeltek. "Valójában azonban csak a német és az olasz emigráció kiküldöttjei jelentek meg.

A kongresszus néhány tudományos előadással vette kezdetét. Nor-